

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Apare Duminica

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

LA INCEPUT DE AN

DEC. CENZ. C. G. S. - S. B. D.
Nr. 1049, 1942
Exemplar legal

Suntem în pragul timpului când un an își închide porțile pentru vecinicie iar altul își începe ființa. Lăsam să revină evenimentele importante ale trecutului, ca din cadrul acțiunilor lor să conturăm câmpul viitorului ce bate la ușile vieții noastre. Facem această lucrare bazați pe conștiința, că faptele mari totdeauna își întind puterile îndrumătoare de noi orizonturi întocmai ca și bradul falnic ce se înalță spre lumina albastrului cer.

După dureroasa sfâșiere a trupului Țării și în mizeria unei reculegeri promițătoare de mari speranțe, am avut să trăim în vâltoarea vremurilor tulburi și primejdioase ale începutului anului trecut. Cumintețea poporului, curajul Conducătorului de Țară și mai ales sentimentul tresăriri în fața prăpastiei ce ne amenința; au făcut ca totul să se sfârșească cu bine și într-o năvalnică pornire să ne pregătim pentru măreția zilelor ce aveau să urmeze.

Regăsiți într-o sănătoasă simțire de unitate în cuget și simțiri, la 22 Iunie 1941 România pornește — alături de Germania lui Hitler — războiul sfânt contra bolșevismului. Revenirea Basarabiei și Bucovinei la Țara-Mamă cum și vitejia soldatului român au fost fapte de glorie, scrise cu sânge pe paginile istoriei naționale.

Privind mai de aproape sufletul națiunii și analizând factorii determinanți de idealuri sfinte și curate, constatăm cu legitimă bucurie cum Biserica strămo-

șască a fost pretutindeni și totdeauna pe drumul marilor plâsmuiri. Micile defecțiuni și mai ales inveniurile nedrepte aduse de unii, nu pot îndreptăți pe nimeni a nega puterea îndrumătoare spre binele Țării, de care Biserica a dat dovadă.

Așa cum în tot trecutul nostru, faptele mari se nasc din izvoarele de inspirație ale Bisericii și acum poporul românesc și-a găsit suportul moral, puterea de jertfă și eroismul sfânt: în credința strămoșească. Puvoii pagân a fost înfrânt numai datorită sufletului românesc și creștinesc, împletit într-o frățească și vecinică credință. Ne amintim cum vechii politicieni reduceau importanța Bisericii strămoșești la o putere secundară, menită a servi interesele lor efemere. Nu puteau să înțeleagă, că adevărul ce stă la temelie ei, fiind vecinic, nu poate să fie nesocotit și delaturat.

Au venit aceste vremuri grele și de mari prefaceri sufletești și în mijlocul lor Biserica lui Hristos a strălucit ca un far luminos. Să ne gândim numai, câtă mângăere, liniște, curaj, răbdare și nădejde de bine, n'a picurat această Biserică prin cuvântul ei sfânt și desinteresat. A fost o a doua armată cuceritoare de suflete și îndrumătoare de alte cărări de viață mai sănătoasă.

Și pentru a exemplifica acest adevăr voi aminti două mari înfăptuiri ale Bisericii strămoșești în Mitropolia Ardealului. Realitatea lor este atât de evi-

dentă și urmările folositoare pentru neam sunt așa de însemnate; încât trebuie să fim prea întunecați de patimă decât să nu recunoaștem adevărul.

I. Să ne gândim la poporul din Basarabia și Bucovina, a cărui sentiment național a fost atât de greu încercat sub stăpânirea comunistă. Răvășit și desechilibrat în toată ființa lui, după revenirea la Țara-Mamă, privea buimăcit în fața viitorului și întrebător înaintea tuturilor curenților

ideologice streine de structura lui sănătoasă. Indată după ocuparea cu armele, a pășit măreț Biserica prin slujitorii ei, adunați într-o viguroasă grupă misionară, irițiată de Ierarhul luminat I. P. S. Mitropolitul Nicolae, și sămănând »cuvreme și fără vreme« cuvântul lui Hristos, a sădit în sufletele ascultătorilor respectul față de Dumnezeu, Rege, Națiune și față de tot ceace e drept, bun și sfânt. Această muncă sfântă și fc-

(Continuare în pag. 2-a)

„RENAȘTEREA“ în al 20-lea an

Chemată la ființă din spiritul prevăzător și luminat al ctitorului nou înființatei Eparhii a Vadului, Feleacului și Clujului, nemuritorul ierarh Nicolae Ivan și menită să slujească ctitoria lui Ștefan cel Mare, „Renașterea“ pășeste în al douăzecilea an.

Privind timpul celor două decenii de apariție neîntreruptă cu deosebită bucurie constatăm, că acest interval de timp a fost o afirmare a credinței noastre strămoșești, o luptă pentru consolidarea Eparhiei și un bun îndrumător al preoțimii. Pentru confirmarea acestor adevăruri, avem drept mărturie coloanele gazetei, pline de suflul cald al celor ce au turnat viață din viața noastră românească și înfăptuiri mărețe din creațiunile înaintașilor prednici.

Trăim încă sub amintirea vremurilor de mari înfăptuiri ale Eparhiei, când „Renașterea“ era vestitorul lor. Atmosfera pilduitoare a acestor vremuri, îi dădea aureola unui sol mândru de puterea și drepturile ce înfățișa.

Și ne-a fost dat ca acest popas mic de 20 ani, să-l facem în împrejurări atât de dure-roase. Lipsită de dreptul împlinirii misiunii sale în toată Eparhia, fără ca Ierarhul nos-

tru iubit P. S. Episcop Nicolae să poată poposi pe marginea acestui timp de continuă muncă cu'n cuvânt de binecuvântare și numai cu îndemnul și jertfa Ven. Consiliu vicarial pentru continuarea muncii; „Renașterea“ începe și acest an de apariție cu aceeași încredere, că îndeplinește un imperativ categoric al vremurilor actuale.

Cu nădejdea în zorile unor vremuri de pacinică muncă și pentru toată Eparhia, vestim mai departe cuvântul legii noastre strămoșești. Avem curata credință, că preoțimea noastră, înțelegătoare față de împrejurările de acum, va ști să culeagă același cald îndemn în munca de preot și conducător al neamului. Noi vom lupta și apăra și de acum înainte pentru dreptatea noastră, căci numai așa ne vom justifica existența. Și atunci când vom tăcea, vom vorbi totuși mult. Sunt înfăptuiri mărețe la a căror temelie e impusă tăcerea, pentru că măreția realizărilor să fie și mai mare.

Deci să tăcem, dar să muncim. Vorba noastră să fie, munca. Cu acest imperativ în față, chemăm preoțimea noastră la muncă.

„Renașterea“

Evanghelia

Matel c. 4, st. 12—17

Ce val de putere sufletească se revărsa cu prisos, din belșugul iubirii Mântuitorului, atunci când cuvântul dumnezeiesc era împărtășit ascultătorilor. Lume setoasă de mântuire, preocupată în mod stăruitor de un drum drept și luminos, stătea cu inima deschisă spre a primi lumina ce alungă întunecul.

„...Galilea neamurilor, poporul care ședea întru întunec și în umbra morții, lumină a răsărit lor”. Așa a fost apariția Mântuitorului pentru lumea ce se odihnea sub umbra atâtor rătăcirii dela adevăr: o lumină mare. Căldura razelor ce se revărsau pretutindeni, topesc toată ghiașa patimilor și ca dintr-o deșteptare din somn, omenirea este trezită la o nouă viață.

Ceeace s'a petrecut cu această omenire în lungul veacurilor istoriei, se săvârșește și cu fiecare ființă de om ce stă sub puterea întunecului. Traiul unei vieți pătimase, desmerdat cu belșugul împlinirii tuturor doririlor mai mult sau mai puțin îngăduite și legat numai de glia pământească, nu poate răzbi la adevăr de nu va fi luminat de evanghelia lui Iisus.

Cât de frământată e viața omului, cu toate năzuințele sale mai mult spre cele deșarte și materiale. În vâltoarea acestor pătimase, deslănțuiri de doriri, este atâta lipsă de simțire curată, atâta oarbă încredere în puterile proprii și atâta păcat, încât umbra deasă a satisfacțiilor momentane, întunecă gândirea și simțirea noastră.

Precum însă razele soarelui de primăvară, topesc nămeții

de zăpadă; lumina dă hrană plantelor sau răsunetul străbate toate văile: așa și puterea evangheliei lui Iisus, reface tot ce păcatul a stricat. Ea este drumul luminos ce nu poate duce decât la fericire. Și cine nu dorește fericirea?

În șiragul datoriilor sale, Biserica lui Hristos are și acum porunca propoveduirii. Creștinătatea stă față în față cu puterile întunecului. Pentru asigurarea izbândeii trebuie întâi să ne biruim pe noi însine așa încât puterile întunecului să nu mai poată odihni în noi. Atunci lumina lui Hristos va străluci, iar faptele noastre vor fi pietrii de hotar despărțitor, între întunec și lumină; între necredință și credință.

Spre acest fel de viețuire trebuie să ne îndreptăm pașii vieții noastre, unul fiecare. Când am ajuns la acest pas hotărâtor să știm, că de atunci propoveduim pe Iisus. Cine poartă în suflet semința bună a cuvântului propoveduit de Domnul și Biserica Lui, să-și deschidă larg porțile sufletești, pentru Mântuitorul.

Iar noi slujitorii Domnului să începem munca propoveduirii adevărului vecinic în lume. Sufletul omenesc adevărat este lipsit de această hrană, bălăriile păcatului sub diferitele-i înfățișări îl năpădesc și deci zidul despărțitor de Dumnezeu și om, se înalță tot mai mult. Preotul trebuie deci să înceapă a lumina sufletele, ca din darul dat să sporească lumina în lume.

Tot celce este luminat și curat cu sufletul, va fi ca un soare strălucitor: „plin de dar și adevăr”.

Pr. T. Ciuruș

Din pastoralele Arhierilor noștri

P. S. Episcop Vasile al Timișorului, astfel își îndrumă fiii sufletești:

„Pentru aceasta și sfânta noastră Biserică, urmărind scopul ce i-a fost dat de dumnezeiescul ei Intemeietor, cu iubirea și purtarea de grijă a unei adevărate mame, an de an își îndreaptă chemarea sa către noi, stătuindu-ne prin cântarea ei de praznic, cu toată dragostea: „Hristos se naște măriți-L... Hristos pe pământ înălțați-vă...”

Niciodată această chemare a Bisericii noastre ocrotitoare și povățuitoare de neam n-a fost mai bine venită, ca în vremurile grele prin cari trecem azi. Pentru noi, Românii de pretutindeni, după grelele încercări prin cari a trecut Țara noastră, după amărăciunea ce ne-a coplesit sufletele spre cele înalte, spre Răsări-

tuul Cel de sus și Soarele Dreptății, înălțarea cu duhul până la dreapta înțelegere și prețuire a micșorării de Sine, la care s-a supus Iisus Mântuitorul, prin întruparea Sa pentru mântuirea noastră, este un binevenit prilej de reînnoire a credinței noastre în milosivirea, dreptatea și ajutorul puternic al Celui ce pe cei smeriți înalță, pe cei însetați după dreptate îi satură.

Și cu atât mai vărtos suntem datori să urmărim acestei chemări a Sfintei noastre Biserici, cu cât armatele Țării, având binecuvântarea Celui de sus și urmând glasului ce strigă din mormintele strămoșilor, cari au luptat și s-au jertfit pentru Țară și Lege s-au și înălțat la vrednicia de a lupta pentru izbânda crucii și a sfintei noastre credințe creștinești asupra prigonitorilor ei

La început de an

(Urmare din pag. 1-a)

lositoare, nimeni nu o poate depune cu atâta abnegație, desinteres și jertfă ca și Biserica. Și ea să continue și acum prin slujitorii ei anonimi.

II. În fine vom pune în cumpăna judecării drepte și opera constructivă și păstrătoare a sufletului românesc, pe care tot Biserica o desfășoară față de Românii din teritoriile cedate. Aici ne gândim cu o bucurie firească cum P. S. nostru Episcop Nicolae, cu riscul de-a înfrunta toate nedreptele loviri, propoveduește mereu cuvântul evangheliei și cu el limba românească și toată comora ființei noastre. Dacă n'ar fi această Biserică concrescută cu însuși sufletul națiunii și dacă slujitorii ei ar urmări interese personale; atunci cine ar fi atâta povățuitorul fraților noștri!

Privind această operă misionară și națională a Bisericii noastre, să ne coborâm în taina sufletului nostru ca preoți și să ne pătrundem de cuvântul apostolului Pavel ce ne îndeamnă să trezim darul ce este întru noi. Stăpâniți de duhul acestui dar, avem

datoria apostolatului sfânt care singur este în stare să topească gheața negației din suflete, să încălzească inimile spre dragostea creștină și mila față de de-aproapele. Prin dragostea, devotamentul și credința noastră trebuie să zidim omul nou alui Hristos, caracter tare și cinstit, capabil de idealuri sfinte.

Și pentru a putea pași la această creațiune a omului de azi, e necesar să ne identificăm înșine cu idealul Evangheliei lui Hristos. Numai celce poartă în sufletul său bogăția gândurilor curate, poate dărui și celor lipsiți.

Suntem la răspântia unor vremuri de mari prefaceri. Trecutul ne este icoana drumului ce avem de urmat în acțiunile noastre, ori acest trecut plin de mărețe înfăptuiri sfinte pentru Biserică și Neam, nu poate fi nesocotit. Din acest motiv privim cu încredere viitorul și orice ne-ar aduce, Biserica strămoșască își va urma drumul croit și zidit cu atâta jertfă, într'u mântuirea fiilor săi și întru izbăvirea Neamului.

Pr. T. Ciuruș

din Răsărit. Din ordinul Majestății Sale Regelui și sub comanda mult osârditorului Conducător al Statului nostru, prin lupta lor pentru credință și sfânta cruce, ostașii noștri au refăcut granița dinspre Răsărit a Țării și au spulberat orice umbră de pe vrednicia noastră ca români și ca creștini, frângând și cătușele neputinței la care am fost osândiți.

În urma ostilor noastre biruitoare dreapta credință a strămoșilor noștri se înalță azi, în toată curățenia și puterea ei mântuitoare, iarăși la locul de frunte ce l-a avut ea — ca pretutindeni, unde bate un suflet de român — și în viața fraților noștri de sânge, din partea de Răsărit a pământului locuit de Români. După ce, mai bine de douăzeci de ani, ea fusese înăbușită și osândită să dispară, prin prigoana celor fără Dumnezeu și hulitori de cele sfinte. Deasupra locașurilor sfinte din aceste părți, prefăcute de o stăpânire haină și fără suflet în localuri publice de tot felul, încep să se înalțe iarăși turnurile dărmate, purtând în vârful lor, ca pe un semn biruitor al dreptei credințe, iarăși podoaba mântuitoare a sfintei cruci. Din ascunzișuri

tainice și neștiute de prigonitori ies din nou la lumină vechile odoare și icoane sfinte. Iar mulțimea, însetată după mângăierea credinței, slobod mărturisită prin cucernică închinare, aleargă să se prostearnă în fața lor, mulțumind, cu lacrimi în ochi, bunului Dumnezeu, că i-a învrednicit să poată călca iarăși, neimpiedecați de nimeni, pe urmele de evlavie și cucernicie ale strămoșilor lor. În fum de tîmăie și dangăt duios de clopot ecienii stăruitoare și cu deadinsul, se înalță spre Ceruri. Prin os și slujba jertfei cei fără de sânge, răsunetul și mireasma psalmilor, al laudelor, al slavosloviilor bătrâne și al atâtor cântări duhovnicești răsbat din piepturi pravoslavnice cu inimă bună spre tronul Împăratului ceresc, punându-i înainte toată slăvirea, toată lauda și toată mulțumirea, pentru darul de slobod de care i-a învrednicit. Și fierbinți se cerșește de sânge, pentru de aci încolo, toată binecuvântarea și bunăvoința pentru pacea de sus și mântuirea sufletelor, pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici, pentru unirea tuturor, pentru mila, viața, pacea, să-

(Urmare în pag. 3)

vătatea, mântuirea, cercetarea, lăsarea și iertarea păcatelor Majestății sale Regelui nostru Mihai I., a osârduitorului Conducător al Statului, Mareșalul Antonescu și a întregului popor român drept-credincios.

Iubiți fii sufletești,

Am văzut cu ochii această puternică înălțare spre cele cereșii, mântuitoare, ce a însemnat-o pentru frații noștri Basarabia, și cu deosebire pentru cei de dincolo de apa Nistrului, biruința armatelor noastre asupra prigonirilor credinții străbune. De aceea am crezut nimerit să Vă pun înaintea pilda lor de înălțare pe aripile credinții străbune, la înțelegerea și prețuirea după cuviință a binefacerii ce a însemnat-o pentru noi, oamenii, intruparea Fiului lui Dumnezeu în Domnul nostru Iisus Hristos și toafă petrecerea și lucrarea mântuitoare, săvârșită de El pentru mântuirea noastră. Pentru că azi, când sfânta noastră Biserică ne invită din nou, prin cântarea ei de praznic, să ne înălțăm și noi cu duhul la înțelegerea tainei ce ni-o înfățișează nașterea cea după trup a Mântuitorului, să aveți un motiv mai mult de a urma acestei chemări — ca de mamă grijulie — a sfintei noastre Biserici. Și urmând glorioasei noastre armate, pe calea luptei ei pentru biruința crucii lui Hristos o mai desăvârșită biruință în viața noastră de aci încolo. Ni-o cere aceasta, pe lângă îndemnul de praznic ce ni-se adresează de Sfânta noastră Biserică, îngrijorată de mântuirea noastră, și datorită ce avem de a prețui, cum se cuvine, prilejul de mântuire ce ni-l îmbie Mântuitorul, prin nașterea Sa și prin toată lucrarea Sa mântuitoare aici pe pământ. Și mai presus de toate, ni-o cere însuși sufletul nostru, robit de patimi și atâtea păcate și dornic să scape de această robie, spre a dobândi mântuirea prilejuită de Iisus, Cel ce azi vine să se nască din nou în peștera sufletelor noastre.

Să nu ne mai împotrivim deci, de aci încolo, atât îndemnuri, chemări și năzuințe, cari toate țintesc mântuirea și fericirea noastră. Ci, într'un gând cu frații noștri de pretutindeni și călăuziți de același duh al jertfei pentru Biserică, Neam și Țară, de care au dat dovadă vitejii noștri ostași, vărsându-și sângele pentru aceste neprețuite comori al sufletelor noastre, să ne simțim mândri, că ne putem face și noi datoria de ostași aici, acasă, pe frontul din launtru al iubirii și înfrățirii, atât de trebuincioase în aceste vremuri grele, prin care ne este dat să trecem. Numai așa praznicul Nașterii Domnului din anul acesta, Crăciunul nostru creștinesc și românesc, va fi pentru noi un adevărat prilej de înălțare sufletească peste sbuciumul vieții, din aceste vremuri aspre. Înălțare, care să ne dea și garanția că vitregia acestor

vremuri va putea fi învinsă de Neamul nostru, spre binele și fericirea din viitor a fiecăruia din noi.

P. S. Episcop Nicolae al Oradiei, cu deosebită dragoste părintească așa ne propoveduește:

De aceea, în cuvântul meu părintesc de acum, aș dori să vă arăt mai aproape — spre a voastră învățatură și zidire sufletească — ce este milostenia, cum se cere împlinită milostenia cea adevărată și care sunt marile ei foloase duhovnicești.

Iubiții mei fii sufletești,

Milostenia este ajutorarea iubitoare a oamenilor noștri, cari din pricina unor întâmplări și împrejurări mai tari decât ei, fără vina sau voia lor, au ajuns în lipsuri și strâmtoare, în necazuri și durere, cum sunt: văduvele, orfanii, bolnavii, săracii, bătrânii neputincioși, invalizii de războiu, orbi, ciungii, ologii, cei loviți de mari nenorociri și alții asemenea acestora.

Porunca de a face milostenie și de-a ajuta pe frații noștri dăinuiește din cele mai îndepărtate vremuri și o găsim scrisă pe paginile cele mai vechi ale dumnezeieștii Scripturi. Așa îi poruncește Dumnezeu lui Moise și popoului israelitean, ca să ajute pe cei săraci, zicând: „Să nu-ți învârtosezi inima tă, nici să-ți închizi mâna ta de către frațele tău cel lipsit... Dând să-i dai lui... și să nu te mârșești cu inima ta când dai lui, că pentru aceasta te va binecuvânta Domnul Dumnezeu tău întru toate lucrurile și întru toate, ori unde vei pune mâna ta”, (Deut. 15, 7 și 10).

Prorocul Isaia vorbind — călăuzit și luminat de Duhul Sfânt — despre postul cel adevărat, care stă în săvârșirea faptelor celor bune, ne îndeamnă la milostenie prin cuvintele: „Frânge celui flămând pâinea ta și pre săracii cei fără de casă adu-i în casa ta. De vezi pre cel gol, îmbracă-l... Atunci... va merge înaintea ta dreptatea ta și slava lui Dumnezeu te va înconjură” (Isaia: 58, 7—8), iar prorocul Mihnea zice: „Ce cere Domnul dela tine... fără numai să iubești mila” (6, 8).

Pentru că milostenia noastră — pe care am văzut, că după porunca dumnezeiască datori suntem cu toții să o făptuim — să-i fie bine plăcută lui Dumnezeu și bine primită, ca o jertfă cu miros de bună mireasmă duhovnicească (Fil. 4, 18), înaintea jertfelnicului Său celui mai presus de ceruri, trebuie ca ea să întrunească mai multe condițiuni, despre care vom face pomenire acum.

În primul rând milostenia trebuie făcută, de bună voie, cu bucurie, și din iubire față de aproapele nostru. Aceasta însemnează, că mai înainte de a-ți deschide mâna ta spre ajutor trebuie să-ți deschizi cu bucurie inima ta caldă și să-l învâli, cu haina cea nevăzută a simțămintelor tale de iu-

bire sfântă, pe fratele tău necăjit. Numai fapta bucurioasă și pornită din inimă curată o prețuiește, o iubește și o răsplătește Dumnezeu. Căci zice sf. apostol Pavel: „Pe dătătorul de bună voie iubește Dumnezeu” (II. Cor. 9, 7), iar într'alt loc: „de aș împărți toată averea mea... iar dragoste nu am, nici un folos nu-mi este” (I. Cor. 13, 3).

În al doilea rând milostenia trebuie să fie făcută cu fapta, nu cu vorba, cu fapta care ea singură hrănește, încălzește și adăpostește, cu fapta care dă deaproapele ajutor adevărat și simțit. Altfel, ne amăgim și ne înșelăm pe noi însine. Căci zice sf. apostol Iacob: „Ce folos este frații mei, de ar zice cineva, că are credință, iar fapte nu are? Au poate credința să-l mântuiască pre dânsul? Că de va fi fratele sau sora goli și lipsiți de hrană de toate zilele și va zice lor cineva dintre voi: Mergeți cu pace, încălziți-vă și vă săturați, și nu le-ar da lor cele de trebuință trupului — ce folos ar fi?” (Iacob: 2, 14—16).

În al treilea rând milostenia trebuie să fie atotcuprinzătoare, adică, să-și întindă aripile sale ocrotitoare și mângâietoare asupra tuturor celor sărmani, așa cum și-a întins și Dumnezeu mila asupra noastră a tuturor, fără nici o deosebire. Necazul să fie singura călăuză a milosteniei. Sunt mai multe pricini pentru care nu-i este îngăduit omului, ca după omeniești și trepătoare socoteli, să se milostivească numai spre unii, și să treacă cu vederea pe alții din cei deopotrivă lipsiți. Toți cei lipsiți au dreptul la ajutorul celor ce-i pot ajuta. Și aceasta pentru că, ori cât de mari și de felurite ar fi deosebiri dintre oameni aici pe pământ, toți avem același Ziditor, toți purtăm același chip al lui Dumnezeu în noi, toți am fost în aceeași osândă grea a păcatului, toți am fost răscumpărați prin același sânge prea scump al Domnului Iisus Hristos, care pentru noi toți a murit (Rom. 5, 8), toți avem aceeași menire înaltă și sfântă de-a moșteni împărăția lui Dumnezeu, toți avem același Tată iubitor și milostiv în în ceriu, toți suntem fii ai săi prin Iisus Hristos. Domnul, toți vom merge odată la aceeași judecată nemilarnică a dreptului judecător. Prin pilda samarineanului milostiv (Luca, 10, 29—37). Domnul ne-a învățat odată și pentru totdeauna, că deaproapele nostru, pe care suntem datori să-l ajutăm, este orice om ajuns în necaz, fie el și alt neam, fie el chiar dușmanul nostru. Sf. Vasile cel Mare ne spune în privința aceasta următoarele: „Dupăcum împărătește Dumnezeu lumina zilei tuturor, fără nici o deosebire, tot așa trebuie să dăruiască tuturor, raza iubirii lor, ceice volesc să se facă asemenea lui Dumnezeu”, iar fericitul Augustin îl întregește minunat zicând: „In rugăciune toți zicem împreună „Tatăl nostru”. Așa zice împăratul, așa cerșitorul,

asa servitorul, așa domnul. Ei toți sunt frați, pentru că au unul și același Tată”.

În al patrulea rând milostenia trebuie să fie statornică. Aceasta însemnează, că pe cei lipsiți trebuie să-i ajutăm nu odată sau de două ori, ci atâta vreme cât în necazurile lor. Firește, că după măsura puterilor noastre, nu dincolo de ele. Mulți vorbindu-li-se despre milostenie se aprind cu sufletul, împlinesc la repezeală o faptă de milostenie și li se pare, că au făcut lucru mare și că și-au mântuit sufletul prin aceasta. Ce cumplită amăgire! Ce foc de paie trecător! Aceasta e cel mult un pahar de apă dulce aruncat în marea plină de amarăciune a vieții omeniești! Milostenia statornică o găsim numai acolo unde inima este mereu caldă, unde inima niciodată nu se răcește, unde inima niciodată nu se liniștește, înainte de a se fi împlinit fapta bună, ce aștepta și trebuia să fie făcută. Milostenia statornică pornește numai din sufletele, care își dau mereu și limpede seama, deoparte, de mulțimea nenumărată a binefacerilor pe care le-au primit și le primesc în fiecare zi dela Dumnezeu, iar de altă parte, de păcătoșenia lor, și de puținele, foarte puținele fapte bune, pe care le-au săvârșit față de aproapele lor, în asemănare cu mulțimea cea mare a milosteniilor pe care ar fi trebuit să le facă. Dumnezeu ne-a iubit cu iubire adevărată și statornică, ne-a iubit mai înainte de-a ne fi zidit, ne-a iubit în faptul dimineții de zidire, ne-a iubit și ne-a miluit după căderea în păcat, ne-a iubit în Domnul nostru Iisus Hristos, care intrupându-se „s'au smerit pre Sine — pentru noi — ascultător făcându-se până la moarte, iar moartea, de cruce” (Fil. 2, 8). Această pildă dumnezească trebuie să o urmăm — în măsura puterilor — și noi, împlinind astfel îndemnul sf. apostol Pavel către Romani (13, 8): „Nimănui cu nimic să nu fiți datori, fără numai cu a iubi unul pe altul; că celce iubește pe altul legea a împlini”, și cuvântul fericitului Augustin care zice: „Datoriile pământestești odată plătite sunt șterse, dar datoria iubirii trebuie mereu plătită”.

Cea din urmă dintre condițiile pe care trebuie să le întrunească milostenia este ca ea să fie făcută în taină. Aceasta însemnează, că fapta bună este numai aceea pe care o facem nu pentru ochii și de dragul laudei deșarte a oamenilor, ci numai și numai pentru ajutorarea celui nefericit și pentru mărirea lui Dumnezeu. O faptă de milostenie este cu adevărat mare, și curată, și de preț, numai când este ascunsă de dinaintea ochilor lumii, pentru că numai atunci există semnul neîndoios, că cel ce a făcut-o s'a gândit într'adevăr numai la suferința fratelui său și numai pe ea singură a văzut-o înainte sa.

Instalarea preotului Mircea Fodorean în parohia Alba-Iulia II

După o vacanță de un an și cinci luni, Duminică 28 Decembrie a. e. Biserica parohiei Alba-Iulia II-Maieri și-a primit mirele său în persoana Cucernicului preot Mircea Fodorean, ales ca paroh al acestei parohii la data de 28 Iulie 1940, în parohia devenită vacantă prin trecerea la pensie a P. C. Protopop-onorar Florian Rusan, după o păstorie rodnică de 55 ani în slujfa Bisericii și a neamului.

La ora 9 jum. în sunetul clopotelor, P. C. Protopop Al. Baba, Președintele Vicariatului și protopop al tractului Alba-Iulia, împreună cu preotul Mircea Fodorean au sosit la biserică, unde au fost întâmpinați cu toată dragostea de poporul care își aștepta de atâta vreme pe păstorul sufletesc, care venea întru numele Domnului. În ușa bisericii au fost întâmpinați cu cuvântul de bineventare rostit de enoriașul Cornel Renegariu, secretarul Camerei de Comerț, la care a răspuns preotul Mircea Fodorean.

Serviciul divin a fost oficiat de către P. C. Protopop A. Baba, asistat de P. C. Prot.-onorar Florian Rusan, Cucernicul părinte prof. Lucian Muntean, administratorul interimar al parohiei și preotul Mircea Fodorean, răspunsurile fiind date de corul parohiei centrale Alba-Iulia de sub conducerea Cucernicului preot Petru Timișan.

La sfârșitul serviciului divin, într'un cadru sărbătoresc și impresionant, P. C. Protopop A. Baba a introdus pe preotul Mircea Fodorean în postul de paroh, investindu-l cu toate prerogativele împreunate cu acest post. Într'o magistrală cuvântare, care a stors lacrimi de emoție credincioșilor. Părintele protopop a înmănat nou-alesului preot cheia bisericii ca semn al deslegării păcatelor, aducându-i aminte că atunci când greutățile îi vor sta împotriva, prin Sfânta Cruce — pe care i-o înmâna ca semn al biruinței — va birui greutățile; iar adevărul pe care va trebui să-l propoveduiască oamenilor și calea spre mântuire să o caute în sfânta Evanghelie, izvorul mântuirii tuturor oamenilor. Adresându-se apoi credincioșilor, îi îndeamnă să asculte pe noul preot și să colaboreze împreună, pentruca această păstorie să fie cât mai rodnică și armonia cât mai accentuată în sânul acestei parohii.

Lacrimi au izvorât din ochii tuturor atunci când părintele protopop a adus omagiu de recunoștință Prea Sfințitului nostru Stăpân, P. S. Episcop Nicolae Colan, care este despărțit de turma sa, iar emoția a fost și mai mare atunci când

a rugat pe P. C. Protopop stavrofor Laurențiu Curea, Consilier eparhial și sfinic al P. S. Sale — pe care am avut fericirea și bucuria de a-l avea în mijlocul nostru la această solemnitate — să talmăcească P. S. Sale toată dragostea și tot devotamentul pe care-l păstrează cu toții — cler și popor — păstorului lor sufletesc.

Părintele Mircea Fodorean mulțumește printr'o frumoasă cuvântare tuturor celor ce au luat parte la această solemnitate, rugându-i pe toți să-i dea tot concursul pentru a-și putea duce la îndeplinire marea operă a mântuirii enoriașilor săi.

Au mai luat cuvântul: P. C. Protopop onorar Florian Rusan, care în cuvinte emoționante aminteste greutățile pe care le-a avut de întâmpinat de la venirea sa în parohie până la pensionare și luându-și rămas bun de la credincioșii pe care i-a păstorit cu vrednicie timp de 55 ani îi îndeamnă să dea ascultare preotului celui nou, pentru a-și putea îndeplini misiunea sa. În numele bisericii gr.-catolice a vorbit Părintele protopop-onorar Ilie Magda, în numele Municipiului Alba-Iulia d-l Dr. Dumitru Bogdan, primarul municipiului, iar în numele credincioșilor d-l Dr. Emil Oțoiu, avocat.

În cadrul ședinței solenne a Consiliului parohial P. C. protopop mulțumește Cucernicului părinte-profesor Lucian Muntean pentru buna administrare a parohiei și se face predarea și preluarea Oficiului parohial.

A asistat la această solemnitate un foarte numeros și select public din oraș, care a umplut până la refuz biserica acestei parohii și cu toții, după ce au dat expresiune bucuriei pentru noul preot Mircea Fodorean prin aclamațiile unanime, au simțit fiorii bucuriei că s'a înmulțit numărul propoveduitorilor cuvântului Evangheliei cu încă un preot distins, în persoana C. S. Mircea Fodorean.

Pr. Petru Timișan

Posta Redacției

PR. AUREL NICOARĂ, VĂLENI. *Articolul a sosit prea târziu și deci nu este actual. Așteptam altele pentru publicare.*

PR. A. VELEA. *In curând va apare.*

INFORMAȚIUNI

Anul nou ce vine dorim să fie, tuturor colaboratorilor și cititorilor noștri, cu pace și sănătate.

REDAȚIA

Redacționale. P. C. prot. *Nic. Vasiu, consilier vicarial, a abzis dela conducerea organului nostru eparhial »Renașterea«.* Munca depusă de P. C. Sa pentru a menține importanța și dreptul la viață a acestei gazete, îi dă dreptul să privească cu mulțumire tot sbuciumatul trecut al vremurilor de până acum. Suntem recunoscători pentru tot ce a realizat și ne mângăem cu nădejdea, că ne va sprijini și-n viitor.

Oaspe bine venit. În zilele acestea a sosit în localitate, pentru a-și cerceta familia P. C. Consilier Eparhial din Cluj, Protopop-stavrofor Laurențiu Curea. Venirea P. C. Sale a produs o deosebită bucurie în rândurile preoșimii noastre și a tuturor prietenilor și cunoscuților.

Sosit din postul de bun și apreciat colaborator al P. S. nostru Episcop Nicolae, a adus prin prezenta P. C. Sale, aureola de dărză luptă, purtată de Biserica noastră ortodoxă de pe celălalt țărm, întru păstrarea dreptei credințe și dulcelui grai românesc.

Noi îl întâmpinăm cu toată dragostea, mângându-ne întru vremelnica despărțire de frați și zicem din suflet: bine a-ți venit.

Bibliografie

Calendarul Vicariatului Alba-Iulia pe anul 1942. Potrivit obiceiului din trecut, și'n anul acesta Vicariatul nostru a scos de sub teascurile tiparului, un calendar pe anul 1942. Cunoscând importanța literară și creștinească a acestei cărți, Consiliul vicarial a făcut toate sacrificiile pentruca poporul nostru dela sate, cum și preoșimea noastră, să nu fie lipsită de acest bun îndrumător.

Intocmit prin osteneala și purtarea de grijă a P. C. Consilier prot. stavrofor Dr. Seb. Stanca, noul calendar cuprinde, pe lângă partea calendaristică și șematismul Vicariatului, un bogat material literar pentru popor.

Distribuit preoșimii pentru a fi pus în mâna credincioșilor și intelectualilor noștri dela sate, contra costului de 30 Lei, Ven. Consiliu vicarial în frunte cu P. C. președinte Al. Baba, pot culege toată mulțumirea sufletescă pentru folosul obștesc adus Bisericii.

Atragem atențiunea Cucernicilor preoți ca să observe cu strictetă termenele indicate în evidența lunii Ianuarie, din calendar, în vederea rapoartelor oficiale ce urmează să înainteze.

Partea oficială

No. 4239/1941.

COMUNICAT

Adresa Onor. Minister al Cultelor, Nr. 64.226/1941, ne comunică următoarele:

„În ultimul timp, lumea muncitorească, cea lipsită de mijloace dela orașe și sate, în general lumea lipsită de cultură, acceptă propaganda a nenumărate secte religioase și părăsește credința ortodoxă, populând în mare număr casele de rugăciune ale sectanților.

Ceeace este și mai impresionant însă, este că, față de activitatea intens dezvoltată a sectanților și de rezultatele obținute, reprezentanții Bisericii creștine nu întreprind o contra propagandă pentru a stăvili efectele acțiunii sectanților.

Aducem aceasta la cunoștința preoșimii noastre spre orientare.

Alba-Iulia, 19 Dec. 1941.

Președinte:
Al. Baba

Secretar:
Pr. T. Ciuruș

1—5

Nr. 730/1941 prot.

CONCURS

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cantor din parohia Papiu Ilarian, din protopopiatul Luduș, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiune cantorală 6 jug.
2. O treime din venitele stolare.

Candidații își vor înainta cererea cu actele oficiului nostru protopopesco în termenul fixat și se vor putea prezenta în parohie în vre-o Duminică sau sărbătoare să cânte la strană.

Vor fi preferați absolvenții școlii de cântăreți.

Luduș, 17 Decembrie 1941.

În înțelegere cu consiliul parohial din Papiu Ilarian,

R. Popa, protopop.

Redactor responsabil: Pr. T. CIURUȘ